

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 6, 2024

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:193](#) 13-02-2024

Bewezenverklaring voorbereiding moord in Berlijn.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:223](#) 13-02-2024

Bewezenverklaring bedreiging van ex-echtgenote.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:189](#) 13-02-2024

Kan een termijnoverschrijding voor hoger beroep worden verontschuldigd door te wijzen op persoonlijke moeilijkheden die het begrijpen en tijdig reageren op het vonnis hebben belemmerd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:222](#) 13-02-2024

Heeft de verdachte het geldbedrag van € 1.875,57 ‘verworven’ en ‘overgedragen’?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:235](#) 13-02-2024

Heeft het hof de teruggave van in beslag genomen voorwerpen ten onrechte gelast ten behoeve van de rechthebbende in plaats van de verdachte?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:190](#) 13-02-2024

Kunnen Ennetcom-berichten voor bewijs worden gebruikt?

RECHTSPRAAK

Kunnen Ennetcom-berichten voor bewijs worden gebruikt?

Kunnen Ennetcom-berichten voor bewijs worden gebruikt?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de Ennetcom-berichten voor het bewijs kunnen worden gebruikt.

In het arrest van de Hoge Raad van 28 juni 2022, ECLI:NL:HR:2022:900 was, net als in deze zaak, het bevel van het Ontario Superior Court of Justice aan de orde. De Hoge Raad heeft in dat arrest overwogen dat het Wetboek van Strafvordering in een geval waarin de betreffende rechterlijke machtiging voor het gebruik van gegevens niet wordt vereist door het Wetboek van Strafvordering maar wel verband houdt met de, door Nederland op grond van artikel 10 lid 3 van het Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en Canada inzake wederzijdse rechtshulp in strafzaken (gesloten te Den Haag op 1 mei 1991, *Trb.* 1991, 85) na te leven, voorwaarden waaronder die gegevens op grond van een rechtshulpverzoek zijn verstrekt door buitenlandse autoriteiten, zich er niet tegen verzet dat de officier van justitie een machtiging vordert van de rechter-commissaris voor het gebruik van dergelijke gegevens in een strafrechtelijk onderzoek en de rechter-commissaris op die vordering beslist.

Het hof heeft geoordeeld dat de Ennetcom-gegevens als bewijsmateriaal kunnen worden gebruikt voor het onderzoek en de vervolging van de voorbereiding van moord in het kader van het onderzoek 13Zwaluw. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, nu het hof heeft vastgesteld dat de rechter-commissaris de op grond van het bevel van het Ontario Superior Court of Justice vereiste gerechtelijke machtiging heeft gegeven voor het gebruik van de Ennetcom-gegevens specifiek in het onderzoek 13Zwaluw. Die vaststelling draagt het oordeel van het hof zelfstandig, zodat buiten bespreking kan blijven wat het hof in dit verband voor het overige heeft overwogen.

Het cassatiemiddel is tevergeefs voorgesteld.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-02-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:190

Zaaknummer: 22/03687

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en T.B. Trotman

Advocaten: D.J.M. Dammers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Heeft het hof de teruggave van in beslag genomen voorwerpen ten onrechte gelast ten behoeve van de rechthebbende in plaats van de verdachte?

Heeft het hof de teruggave van in beslag genomen voorwerpen ten onrechte gelast ten behoeve van de rechthebbende in plaats van de verdachte?

Het middel klaagt dat het hof van de onder de verdachte in beslag genomen voorwerpen ten onrechte de teruggave ten behoeve van de rechthebbende heeft gelast.

Het hof heeft in zijn beslissing de teruggave van de daar genoemde in beslag genomen voorwerpen ‘aan de rechthebbende’ gelast. Op grond van artikel 353 lid 2 Sv had het hof echter moeten gelasten a) dat die voorwerpen worden teruggegeven aan degene bij wie ze in beslag zijn genomen, of b) dat zij worden teruggegeven aan een ander die redelijkerwijs als rechthebbende kan worden aangemerkt, of – als geen persoon als rechthebbende kan worden aangemerkt – c) de bewaring van het voorwerp ten behoeve van de rechthebbende (vgl. HR 10 januari 2006, ECLI:NL:HR:2006:AU5785). Nu het hof niet heeft vastgesteld aan wie deze voorwerpen toebehoren, moet het ervoor worden gehouden dat het hof heeft bedoeld de bewaring ten behoeve van de rechthebbende te gelasten. De Hoge Raad leest de beslissing van het hof in zoverre verbeterd. Het cassatiemiddel faalt daarom wegens gebrek aan feitelijke grondslag.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-02-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:235

Zaaknummer: 23/00018

Rechters: V. van den Brink, C.N. Dalebout en T. Kooijmans

Advocaten: J. Kuijper en D.W.E. Sternfeld

Wetsartikelen: 353 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft de verdachte het geldbedrag van € 1.875,57 'verworven' en 'overgedragen'?

Heeft de verdachte het geldbedrag van € 1.875,57 'verworven' en 'overgedragen'?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de bewezenverklaring van het meer subsidiair ten laste gelegde voor zover deze inhoudt dat de verdachte een geldbedrag van € 1.875,57 heeft 'verworven' en 'overgedragen'.

Het oordeel van het hof dat de verdachte een geldbedrag van € 1.875,57 heeft 'verworven' en 'overgedragen' is niet toereikend gemotiveerd. Uit de bewijsvoering volgt immers slechts dat, nadat de verdachte zijn pinpas en pincode had afgegeven aan twee jongens, in een kort tijdsbestek (van veertien minuten) het genoemde geldbedrag op zijn (zakelijke) bankrekening is gestort en weer met opeenvolgende pintransacties daarvan is opgenomen. Het hof heeft daarbij niet vastgesteld dat de verdachte bemoeienis heeft gehad met de in de bewijsvoering genoemde transacties die met gebruikmaking van die bankrekening hebben plaatsvonden en heeft ook niet anderszins nadere vaststellingen gedaan waaruit kan worden afgeleid dat de verdachte binnen het genoemde tijdsbestek feitelijke zeggenschap had over de met het geldbedrag van € 1.875,57 verrichte transacties. Daaraan doet niet af dat, zoals het hof heeft overwogen, de verdachte redelijkerwijs moest vermoeden dat er transacties plaatsvonden op zijn bankrekening, nu daaruit niet volgt dat de verdachte het geldbedrag van € 1.875,57 heeft verworven en overgedragen.

De klacht is gegrond. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-02-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:222

Zaaknummer: 22/00264

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en T.B. Trotman

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: 420quater Sr

RECHTSPRAAK

Kan een termijnoverschrijding voor hoger beroep worden verontschuldigd door te wijzen op persoonlijke moeilijkheden die het begrijpen en tijdig reageren op het vonnis hebben belemmerd?

Kan een termijnoverschrijding voor hoger beroep worden verontschuldigd door te wijzen op persoonlijke moeilijkheden die het begrijpen en tijdig reageren op het vonnis hebben belemmerd?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de overschrijding van de termijn voor het instellen van het hoger beroep niet verschoonbaar is.

De wet bepaalt in welke gevallen tegen een rechterlijke uitspraak een rechtsmiddel kan worden ingesteld en binnen welke termijn dit kan geschieden; die termijnen zijn van openbare orde. Overschrijding van de termijn voor hoger beroep door de verdachte, zoals in dit geval, betekent in de regel dat dit hoger beroep niet-ontvankelijk is. Dit gevolg kan daaraan uitsluitend dan niet worden verbonden, als sprake is van bijzondere, de verdachte niet toe te rekenen, omstandigheden die de overschrijding van de termijn verontschuldigbaar doen zijn. Daarvan kan sprake zijn in het geval dat, op het moment dat het rechtsmiddel had moeten worden ingesteld, sprake was van een zodanig ernstige beperking in het geestelijk en/of lichamelijk functioneren dat als gevolg daarvan het rechtsmiddel niet tijdig is ingesteld. (Vgl., in enigszins andere bewoordingen, HR 6 januari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AN8587.)

Het hof heeft geoordeeld dat het hoger beroep niet is ingesteld binnen de bij de wet bepaalde termijn en dat de overschrijding van die termijn niet verschoonbaar is. Daarbij heeft het hof in aanmerking genomen dat de verdachte zich weliswaar, zoals ook uit een brief van de ambulante begeleider blijkt, 'in een moeilijke periode' bevond als gevolg van het met haar kinderen moeten verlaten van haar woning, het overlijden van haar moeder en de zorg voor haar vader, maar dat – mede vanwege het ontbreken van objectieve informatie van

bijvoorbeeld een psycholoog of psychiater – niet is komen vast te staan dat sprake is van bijzondere, de verdachte niet toe te rekenen, omstandigheden die de overschrijding van de termijn verontschuldigbaar doen zijn. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting. Dit oordeel is ook niet onbegrijpelijk, nu door en namens de verdachte in de kern niet meer is aangevoerd dan dat de verdachte niet de innerlijke rust had om de inhoud van het verstekvonnis tot zich te laten doordringen.

Het cassatiemiddel faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-02-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:189

Zaaknummer: 22/00216

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en T.B. Trotman

Advocaten: G.W.L.A.M. Koppen

Wetsartikelen: 408 Sv

RECHTSPRAAK

Bewezenverklaring bedreiging van ex-echtgenote.

Bewezenverklaring bedreiging van ex-echtgenote.

Wenk

De verdediging klaagt namens de verdachte, ten aanzien van wie bedreiging van zijn ex-vrouw is bewezen verklaard, dat de bewezenverklaring ontoereikend is gemotiveerd, omdat uit de door het hof gebruikte bewijsmiddelen niet zonder meer kan volgen dat de verdachte aangeefster heeft bedreigd met enig misdrijf tegen het leven gericht.

Het hof heeft de bewezenverklaring onder meer doen steunen op een in de wettelijke vorm opgemaakt proces-verbaal, voor zover inhoudende de aangifte van aangeefster, een in de wettelijke vorm opgemaakt proces-verbaal, voor zover inhoudende – zakelijk weergegeven – de bevindingen van de verbalisant, een in de wettelijke vorm opgemaakt proces-verbaal, voor zover inhoudende – zakelijk weergegeven – bevindingen van de verbalisant, een in de wettelijke vorm opgemaakt proces-verbaal, voor zover inhoudende – zakelijk weergegeven – bevindingen van de verbalisant, een in de wettelijke vorm opgemaakt proces-verbaal, voor zover inhoudende – zakelijk weergegeven – de verklaring van de getuige [10], een in de wettelijke vorm opgemaakt proces-verbaal, voor zover inhoudende – zakelijk weergegeven – de verklaring van de getuige [12] en een proces-verbaal ter terechtzitting van 25 september 2020 van de politierechter in de rechtbank Gelderland, voor zover inhoudende – zakelijk weergegeven – de verklaring van verdachte.

De Hoge Raad overweegt dat in het bestreden arrest als oordeel van het hof besloten ligt dat door deze gedragingen van de verdachte bij aangeefster in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat zij door toedoen van de verdachte het leven zou verliezen. De Hoge Raad oordeelt dat dit oordeel niet toereikend is gemotiveerd, nu uit de gebruikte bewijsmiddelen niet zonder meer kan worden afgeleid dat de bewezen verklaarde uitlatingen van de verdachte in de gegeven omstandigheden – die erop neerkomen dat de verdachte en aangeefster als voormalig echtgenoten in een langlopende discussie waren verwickeld over onder meer hun kinderen, waarbij de verdachte bij herhaling zijn voornemen uitsprak gerechtelijke procedures in gang te zetten – van dien aard waren dat bij de aangeefster in redelijkheid de vrees kon ontstaan

dat zij door toedoen van de verdachte het leven zou verliezen.

J.H.J. Verbaan, februari 2024

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-02-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:223

Zaaknummer: 22/00824

Rechters: V. van den Brink, A.E.M. Röttgering en C.N. Dalebout

Advocaten: J.C.H. Pronk

Wetsartikelen: 285 Sr

RECHTSPRAAK

Bewezenverklaring voorbereiding moord in Berlijn.

Bewezenverklaring voorbereiding moord in Berlijn.

Wenk

De verdediging klaagt namens de verdachte, ten aanzien van wie voorbereiding van moord is bewezen verklaard, onder meer dat de bewezenverklaring ten aanzien van het medeplegen van het voorhanden hebben van de in de bewezenverklaring genoemde voorbereidingsmiddelen (vuurwapens, patronen, een motor en PGP-telefoons) niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het hof heeft ten aanzien van de voorbereidingsmiddelen overwogen dat het dient te beoordelen of bewezen kan worden dat verdachte zich schuldig heeft gemaakt aan het medeplegen van de voorbereiding van de moord op het slachtoffer door het (onder meer) voorhanden hebben van de in de tenlastelegging genoemde voorbereidingsmiddelen.

Onder het kopje ‘Vuurwapens en patronen’ overweegt het hof dat de verdediging zich op het standpunt heeft gesteld dat niet enkel op grond van de Ennetcom-berichten en de verklaring van betrokkene kan worden bewezen dat er daadwerkelijk wapens in de woning aanwezig waren.

Op grond van genoemde Ennetcom-berichten en de verklaring van betrokkene kan buiten elke redelijke twijfel worden bewezen dat er wapens in de woning aanwezig waren. Deze voorwerpen waren evident bestemd tot het begaan het misdadige doel dat de verdachte en zijn medeverdachten voor ogen hadden, namelijk de liquidatie van het slachtoffer in Berlijn.

Onder het kopje ‘Motor en personenauto(’s)’ overweegt het hof dat de verdediging zich, samengevat, op het standpunt heeft gesteld dat op basis van enkel de Ennetcom-berichten niet kan worden bewezen dat de verdachte of de medeverdachten een motor en een of meer auto’s voorhanden hebben gehad die zouden worden gebruikt bij de liquidatie van het slachtoffer.

Uit de weergegeven Ennetcom-berichten volgt dat onderdeel van het plan om het slachtoffer

te liquideren was, dat betrokkene [2] een motor zou besturen, met achterop de verdachte die vervolgens het slachtoffer zou neerschieten. Zij zouden daarna overstappen in een al dan niet door betrokkene bestuurde, en vermoedelijk gestolen, vluchtauto, dan wel zouden zij direct overstappen in een – door een onbekende derde bestuurde – ‘eerlijke’ (dus: niet-gestolen) auto.

Ten aanzien van de motor geldt verder het volgende. In het hierboven al aangehaalde bericht van 22 augustus 2015 zegt de medeverdachte tegen zijn broer: ‘Motro heb ik al alleen nog waggie die hitters zijn even snel terug naar nl.’ Het hof leidt hieruit af dat de medeverdachte – die zich in Berlijn bevond – reeds de beschikking had over een motor, maar nog een auto moest regelen. Deze mededeling over het bezit van een motor is zeer concreet en zonder enige twijfel omgeven, zodat dit – in het licht van de overige berichten over het gebruik van de motor bij de liquidatie – redengevend is voor het bewijs dat de verdachten daadwerkelijk de beschikking hadden over een motor. Noch uit de verklaring van de medeverdachte (die zich consequent op zijn zwijgrecht heeft beroepen), noch anderszins blijkt uit het dossier van feiten of omstandigheden die deze conclusie ontkrachten. De verklaring van de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep dat hij in Berlijn geen motor heeft gezien, is daartoe in elk geval onvoldoende.

Onder het kopje ‘PGP-BlackBerry’s’ overweegt het hof dat in de tenlastelegging ten slotte het verwijt wordt gemaakt dat de verdachte, samen met anderen, een of meerdere PGP-telefoons voorhanden heeft gehad. Niet nader is gespecificeerd om welke PGP-telefoons het gaat, terwijl in het dossier diverse PGP-telefoons naar voren komen. De rechtbank heeft de tenlastelegging kennelijk zo gelezen dat het gaat over de PGP-telefoon die bij betrokkene in gebruik was en de PGP-telefoon die bij de medeverdachte in gebruik was. Ook de advocaat-generaal en de verdediging hebben hun betoog enkel gericht op deze telefoons. Het hof zal de tenlastelegging daarom op dezelfde manier begrijpen als de rechtbank heeft gedaan.

Uit de eerdere overwegingen over het gebruik van de PGP-telefoons volgt dat betrokkene en medeverdachte genoemde PGP-telefoons voorhanden hebben gehad. Ook de verdachte heeft op – in ieder geval – twee momenten van een van de beide PGP-telefoons gebruik gemaakt.

Reeds overwogen is dat de medeverdachte het slachtoffer moest lokaliseren, waarna hij met zijn PGP-telefoon betrokkene in kennis zou stellen van de plek waar het beoogde slachtoffer op dat moment was, alsook dat betrokkene met de verdachte en betrokkene [2] in het huis wachtte (‘sta paraat’) om na bericht van de medeverdachte direct in actie te kunnen komen. Gezien de verschillende berichten hierover was het kennelijk nog niet eenvoudig om het slachtoffer te vinden. Voor het slagen van het plan was het dus van wezenlijk belang dat betrokkene snel instructies kon ontvangen om met zijn medeverdachten toe te kunnen slaan.

Het voorhanden hebben van de motor en de vuurwapens was niet voldoende om de liquidatie te kunnen voltooien. De PGP-telefoons moesten het mogelijk maken de chauffeur van de motor en de schutter op het juiste tijdstip op de juiste plaats te krijgen. De telefoons waren zodoende, gezamenlijk met de andere voorhanden zijnde voorwerpen, naar hun uiterlijke verschijningsvorm ten tijde van het handelen van de verdachte en zijn medeverdachten dienstig voor het misdadige doel dat zij met het gebruik van de voorwerpen voor ogen hadden.

Het hof overweegt dat uit de weergegeven Ennetcom-berichten volgt dat het plan het slachtoffer te liquideren een zorgvuldig afgestemde samenwerking behelsde tussen (onder andere) verdachte en de medeverdachten betrokkene [1], [2] en de medeverdachte, waarbij ieder een eigen, onmisbare rol had in het uit te voeren plan. Er was tussen de verdachten sprake van een nauwe en bewuste samenwerking die was gericht op de voltooiing van het misdrijf en in de kern, zoals hiervoor al aan de orde kwam, op het volgende neerkwam:

- de medeverdachte moest het slachtoffer lokaliseren, waarna hij met zijn PGP-telefoon betrokkene in kennis zou stellen van de plek waar het beoogde slachtoffer op dat moment was;
- de verdachte wachtte met betrokkene en betrokkene [2] in het huis om na bericht van de medeverdachte direct in actie te kunnen komen;
- betrokkene [2] zou vervolgens een motor besturen met achterop de verdachte;
- in elk geval de verdachte moest het slachtoffer neerschieten; bij voorkeur moest ook betrokkene [2] afstappen en schieten;
- de schutters zouden daarna vluchten zoals hiervoor is beschreven.

Onderdeel van de genoemde samenwerking, en noodzakelijk voor het doen slagen van het moordplan, was de gezamenlijke beschikbaarheid en de inzet van de hiervoor genoemde PGP-telefoons, de vuurwapens met patronen en de motor. Aldus heeft de verdachte, tezamen en in vereniging met de medeverdachten, deze voorbereidingsmiddelen voorhanden gehad die bestemd waren tot het begaan van de liquidatie van het slachtoffer.

De Hoge Raad haalt artikel 46 Sr en de relevante passage over het 'voorhanden hebben' uit de wetsgeschiedenis (*Kamerstukken II 1990/91, 22268, nr. 3, p. 18*) aan en overweegt dat voor een veroordeling voor het – als pleger – voorhanden hebben van een voorwerp als bedoeld in artikel 46 Sr vereist is dat de verdachte het voorwerp opzettelijk aanwezig had. Dat houdt in dat de verdachte zich bewust was van de (waarschijnlijke) aanwezigheid van het voorwerp, zonder dat die bewustheid zich hoeft uit te strekken tot de specifieke eigenschappen en

kenmerken van dat voorwerp of tot de exacte locatie daarvan. Voor het bewijs van dergelijke bewustheid geldt dat daarvan ook sprake kan zijn in een geval dat het niet anders kan dan dat de verdachte zulke bewustheid heeft gehad. Daarnaast vergt het voorhanden hebben van een voorwerp als bedoeld in artikel 46 Sr dat de verdachte feitelijke macht over het voorwerp kan uitoefenen in de zin dat hij daarover kan beschikken. Daarvoor hoeft het voorwerp zich niet noodzakelijkerwijs in de directe nabijheid van de verdachte te bevinden.

Als het medeplegen van het voorhanden hebben van een voorwerp als bedoeld in artikel 46 Sr is ten laste gelegd, moet komen vast te staan dat sprake is geweest van een nauwe en bewuste samenwerking door de verdachte met een of meer anderen die was gericht op het voorhanden hebben van zo'n voorwerp. Ook dan is vereist dat de verdachte zich bewust was van de (waarschijnlijke) aanwezigheid van dat voorwerp, zonder dat die bewustheid zich hoeft uit te strekken tot de specifieke eigenschappen en kenmerken van dat voorwerp of tot de exacte locatie daarvan. Daarnaast moet vaststaan dat de verdachte tezamen met de mededader(s) feitelijke macht over het voorwerp heeft kunnen uitoefenen in de hiervoor weergegeven zin (vgl. over het medeplegen van het voorhanden hebben van een wapen of munitie, ECLI:NL:HR:2021:1938).

De Hoge Raad overweegt dat de vaststellingen van het hof inhouden dat de verdachte in de bewezen verklaarde periode in Berlijn heeft verbleven met de bedoeling, en dus met het opzet, om het slachtoffer samen met anderen van het leven te beroven. De uitvoering van het daartoe gemaakte plan, waarmee de verdachte bekend was, vergde een zorgvuldig afgestemde samenwerking tussen (onder anderen) de verdachte en de mededaders betrokkene [1] en [2] en de medeverdachte, waarbij ieder een eigen, onmisbare rol had in het uit te voeren plan. De medeverdachte moest het slachtoffer lokaliseren, waarna hij met zijn PGP-telefoon betrokkene [1] in kennis zou stellen van de plek waar het slachtoffer op dat moment was, de verdachte wachtte met betrokkene [1] en [2] in het 'safe house' in Berlijn om na bericht van de medeverdachte direct in actie te kunnen komen, betrokkene [2] zou vervolgens een motor besturen met achterop de verdachte en in elk geval de verdachte moest het slachtoffer neerschieten. De gezamenlijke beschikbaarheid en de inzet van de PGP-telefoons, de vuurwapens met patronen en de motor, waren noodzakelijk voor het doen slagen van het moordplan.

Het hof heeft op grond van deze vaststellingen – waarin besloten ligt dat de verdachte zich bewust was van de (waarschijnlijke) aanwezigheid van de voorbereidingsmiddelen en dat de verdachte samen met zijn medeverdachten feitelijke macht hierover heeft kunnen uitoefenen – geoordeeld dat de verdachte, tezamen en in vereniging met de mededaders, de vuurwapens met patronen, een motor en PGP-telefoons voorhanden heeft gehad die bestemd waren tot het begaan van de liquidatie van het slachtoffer. De Hoge Raad oordeelt dat dat oordeel, gelet op

hetgeen is vooropgesteld, niet getuigt van een onjuiste rechtsopvatting en toereikend is gemotiveerd.

J.H.J. Verbaan, februari 2024

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-02-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:193

Zaaknummer: 22/03723

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en T.B. Trotman

Advocaten: prof. mr. J.S. Nan en Vromen, S.A.H. S.A.H. Vromen

Wetsartikelen: 46 Sr en 289 Sr